

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoCsp/14/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120409963
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6120409963.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej, v spore žalobkyne: Z. I., nar. XX.XX.XXXX, F. XX, XXX XX C., zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom: Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 290,66 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 9. októbra 2024, č.k. B1-14Csp/46/2020-101, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 290,66 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorého výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku.

2. Vychádzal zo zistenia, že Okresný súd Levice rozsudkom zo dňa 5.12.2018, vydaným pod sp. zn. 6C/218/2015 rozhodol v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia tak, že žalovaný bol povinný zaplatiť žalobkyňi (Z. I.) sumu 1.453,30 eura s 8,05 % úrokom z omeškania ročne to sumy 1.128,52 eura od 25.3.2015 do zaplatenia s úrokom vo výške 5,05 % ročne zo sumy 324,78 eura od 2.3.2016 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný. Krajský súd v Nitre rozsudkom sp. zn. 5Co/145/2018-241 zo dňa 10.6.2020 napadnutý prvoinštančný rozsudok ako vecne správny potvrdil. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 12.9.2020. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že predmetom konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia z navyše zaplatenej sumy žalobkyňou žalovanému a to zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 850001873 uzatvorenej stranami sporu dňa 7.12.2012. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv na ochranu spotrebiteľa, ktoré integrálnou súčasťou je ochrana pred neprijateľnými podmienkami. Z odôvodnenia rozsudku (bod 33. odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Levice sp. zn. 6C 215/2015) vyplýva, žalobkyňa vrátila žalovanému poskytnuté finančné prostriedky aj s odplatom vo výške 4021,80 eura a na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu v sume 1453,30 eura, na ktorej vrátenie súd zaviazal žalovaného. Poukázal tiež na to, že žalobkyňa výzvou zo dňa 22.10.2020 vyzvala žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenie vo výške 290,66 EUR podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa z dôvodu, že Okresný súd v Leviciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/218/2015 deklaroval viaceré porušenia práv spotrebiteľa v zmysle príslušných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj príslušných ustanovení zákona č.129/2010 Z.z.

o spotrebiteľských úveroch, či zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Primerané finančné zadosťučinenie žiadala zaplatiť najneskôr do 26.10.2020.

3. Takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie po právnej stránke posúdil podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. a dospel k záveru, že podanej žalobe je potrebné v celom rozsahu vyhovieť. Konštatoval, že záväzkové právne vzťahy žalobkyne a žalovaného od ktorých žalobkyňa odvodzovala nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, vyhodnotil ako vzťahy spotrebiteľské podľa zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko zmluvy o úveroch spĺňajú zákonné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písmeno d) zákona č. 129/2010 Z.z., čo medzi stranami ani sporné nebolo. Žalovaný vystupoval pri uzatváraní zmluvy o úveroch ako obchodná spoločnosť - právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa vystupovala pri uzatváraní zmluvy o revolvingových úveroch ako fyzická osoba, nepodnikateľ. Zdôraznil, že jedinou podmienkou úspešného uplatnenia nároku na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, je porušenie práva alebo povinností žalovaného podľa osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa. Splnenie tejto podmienky mal preukázané rozsudkom Okresného súdu v Levice sp. zn. 6C/218/2015 zo dňa 5.12.2018 v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia kde súd zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1.453,30 eura s 8,05 % úrokom z omeškania zo sumy 1.128,52 eura od 25.3.2015 do zaplatenia s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 324,78 eura od 2.3.2016 až do zaplatenia. Poukázal v tejto súvislosti na to, že zákon pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 10.6.2013 nevyžaduje, aby spotrebiteľovi vznikla nejaká ujma. Cieľom finančného zadosťučinenia je ochrana porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, ako namietal žalovaný, pretože stačí možnosť vzniku ujmy. Bezdôvodné obohatenie na vrátenie ktorého bol žalovaný zaviazaný rozsudkom Okresného súdu v Levice sp. zn. 6C/218/2015 zo dňa 5.12.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č.k. 5Co/145/2019-241 zo dňa 10.6.2020 nepredstavuje finančné zadosťučinenie, predstavuje len vrátenie toho čo žalovaný získal bez právneho dôvodu. Až nárok na primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa predstavuje skutočnú sankciu pre žalovaného z dôvodu porušenie práva alebo povinností podľa osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa, pretože až tento nárok predstavuje plnenie z jeho majetku. Výška priznaného primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa závisí od úvahy súdu. Pri rozhodovaní o jej výške v prejednávanej veci vychádzal z uplatnenej výšky 290,66 eura, ktorú žalobkyňa odôvodnila skutkovými okolnosťami danej veci a porušením jej práv spotrebiteľa na začiatku zmluvného vzťahu ako primeranú. Uplatnenú výšku finančného zadosťučinenia žalobkyňou považoval za primeranú povahu a rozsahu porušenia práv žalobkyne a zodpovedajúcu svojmu účelu, teda poskytnutiu satisfakcie ako aj skutkovým okolnostiam prípadu. Podľa názoru súdu prvej inštancie primerané finančné zadosťučinenie vzhľadom na ujmu žalobkyne vzniknutú jej tým, že sa vrátenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého žalovanému porušením jeho povinnosti musela domáhať súdnou cestou, čo bezpochyby predstavuje pre každého človeka, hlavne človeka bez právneho vzdelania, psychickú záťaž, čo žalovaný nerozporoval. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobkyňa nepreukázala existenciu ujmy a ani neuviedla akú konkrétnu ujmu utrpela a preto nie je možné určiť konkrétne primerané finančné zadosťučinenie, ktoré by slúžilo k reparácii, k zhojeniu, odčineniu vzniknutej ujmy na strane žalobcu, poukázal na to, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje a pre úspešné uplatnenie nároku na primerané zadosťučinenie spotrebiteľovi nevyžaduje, aby žalobca preukázal existenciu konkrétnej ujmy. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 uviedol, že podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť,

že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Preto podanej žalobe vyhovel ako odôvodnenej v celom rozsahu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobkyni, ktorá bola v konaní v celom rozsahu úspešná, v rozsahu 100 % priznal aj nárok na náhradu trov konania.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil nesprávnymi skutkovými závermi a nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvej inštancie. Žalovaný v prvom rade namietol, že priznanie sumy 290,66 eura a jej odôvodnenie v napádanom rozsudku nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, o čom svedčí aj fakt, že odôvodnenie rozsudku je všeobecné, bez konkrétnej väzby na preukázané skutočnosti a rozsudok súdu je v tomto smere nepreskúmateľným. Najvyšší súd SR v rozhodnutí 7Cdo/91/2020 uviedol, že "preto (aj) odpoveď na otázku žalobcu aká má byť správna výška primeraného finančného zadosťučinenia v danom spore bude vždy závislá od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Pri posúdení a hodnotení východísk pre určenie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. (ktorých výpočet nie je právnou normou určený, pozn.) musia súdy postupovať vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a preto nemôžu vychádzať z nejakého univerzálneho zovšeobecnenia, či v určitých striktných hraniciach.". Uplatnenie voľnej úvahy sa podľa Najvyššieho súdu SR (napr. rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/25/2019) nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, vymykajúcou sa akejkolvek kontrole. V rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/171/2005 Najvyšší súd SR konštatoval, že i keď je výška zadosťučinenia v peniazoch predmetom úvahy súdu, jeho úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Postup určenia sumy 290,66 eura súdom prvej inštancie je svojvoľný, nepreskúmateľný a nezodpovedá v žiadnej časti povahe prejednávanej veci (nároku). Zo žiadnej časti rozsudku nevyplýva ako súd určil, že suma 290,66 eura je primeraná a súčasne finančným zadosťučinením. Jediné zdôvodnenie, uvedené vyššie, je neurčité a vo vzťahu k výroku vo veci samej nepostačujúce pre jeho všeobecnosť a neurčitosť. Takéto odôvodnenie je uplatniteľné vo vzťahu k akémukoľvek skutkovému stavu a je v rozpore s rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR. O nepreskúmateľnosti rozsudku svedčí podľa žalovaného ďalej aj to, že v celom odôvodnení súd neoznačil žiadne konkrétne právo žalobkyne ako spotrebiteľa, ktoré bolo podľa jeho záveru porušené. Odôvodnenie neobsahuje jediné pomenovanie takéhoto práva, ani označenie príslušnej právnej normy. Zákon č. 250/2007 Z.z. v ustanovení § 3 ods. 5 pritom uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie je možné priznať v prípade úspešného uplatnenia ustanovenia určeného na ochranu spotrebiteľa. Ak súd ani nekonkretizuje, z akého konkrétneho porušenia pri rozhodovaní vychádzal, potom je jeho rozhodnutie nielen predčasné (po skutkovej), vecne nesprávne (po právnej stránke), ale aj nepreskúmateľné. S poukazom na uvedené žiadal odvolaniu vyhovieť.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žiadala napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že sa stotožňuje s právnymi závermi súdu prvého stupňa v napádanom rozhodnutí a považuje ich za správne. Poukázala na to, že už spolu s podanou žalobou predložila súdu dôkazy, na podklade ktorých si žalobou uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie, a to vzhľadom na zákonné podmienky pre vznik tohto nároku. Konkrétne rozhodnutia súdov vydaných v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 6C/218/2015. Z týchto rozhodnutí celkom jednoznačne vyplýva jediná podmienka, ktorú koncipuje zákon pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorou je porušenie práv spotrebiteľa a povinností veriteľa. Súd vykonal dokazovanie na základe predložených dôkazov a mal za preukázané, že jej vzniklo právo pre priznanie tohto nároku. Žalovaný súdu nepredložil ani jeden dôkaz, nenavrhol vykonanie ani jedného dôkazu. Pasivita žalovaného nemôže byť na úkor žalobcu, ktorý včas produkoval dôkazy a vyjadroval sa k všetkým podstatným okolnostiam prejednávanej veci. Žalobkyni nie je celkom jasné, v čom žalovaný vidí všeobecnosť

odôvodnenia rozsudku a absenciu väzby na preukázané skutočnosti. Je toho názoru, že v napádanom rozhodnutí je zrejماً väzba na preukázané skutočnosti, pričom súd celkom jasne uvádza skutočnosti týkajúce sa pôvodného konania, v rámci ktorého bol žalobca ako spotrebiteľ úspešný. Čo iné by malo byť predmetom odôvodnenia žalobcovi nie je zrejماً. Uvedené len umocňuje fakt o vyfabulovaných tvrdeniach žalovaného v podanom odvolaní o vecných a konkrétnych skutočnostiach. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je založené a opiera sa o relevantné skutočnosti týkajúcich sa právneho vzťahu medzi ňou a žalovaným pre rozhodnutie o nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa je preskúmateľné, nakoľko z neho vyplýva postup súdu pri rozhodovaní, konkrétne skutočnosti, ktoré pri rozhodovaní zohľadnil ako aj príslušné právne normy, ktoré aplikoval. Argumentácia žalovaného, je preto v tomto ohľade nadbytočná. Vo vzťahu k výške uplatneného zadosťučinenia poukázala na to, že priznaná suma vo výške 290,66 eura je primeraná vo vzťahu k postupu žalovaného, ktorého sa vo vzťahu k nej dopustil. Prvoinštančný súd vo svojom rozhodnutí celkom jasne zdôvodnil výšku priznanej sumy, pričom do úvahy vzal povahu a rozsah porušenia jej práv ako i účel finančného zadosťučinenia. Žalovaný sa na jej úkor obohatil v sume vo výške 1.453,30 eura, pričom žalobou uplatnila nárok vo výške 290,66 EUR, čo predstavuje len 20 % z tejto sumy. Táto suma je podľa nej v celom rozsahu primeraná a je aj v súlade s rozhodovacou praxou súdov v obdobných konaniach. Jediným kritériom pre priznanie finančného zadosťučinenia je primeranosť, ktorá je subjektívnou kategóriou, ku ktorej dospeje súd na základe jedinej objektívnej skutočnosti, ktorou je porušenie práva alebo povinnosti, ktorú však nie je možné osobitne vypočítať. Uvedené vyplýva z povahy pojmu primeranosť. Rovnako neexistujú iné dôkazy (než tie na ktoré odkázala) ktoré by "primeranosť" preukazovali, a preto o jej výške rozhoduje na základe voľnej úvahy súd. Kritéria primeranosti možno vyčítať z rozhodovacej praxe. Medzi základné z nich podľa názoru žalobcu patrí napríklad rozsah v akom dodávateľ porušil svoje povinnosti, použitie neprijateľných podmienok a nekalých obchodných praktík, doba trvania protiprávneho stavu (od samotného uzatvorenia zmluvy až doposiaľ, kedy uplatnením nároku na primerané finančné zadosťučinenie dochádza k dovŕšeniu ochrany práv spotrebiteľa), nevyhnutná obrana a hájenie práv v súdnych konaniach a tým spôsobený zásah do súkromného života spotrebiteľa,

miera úspešnosti v súdnom konaní (v prejednávanych prípadoch 100 %) atď. Žalovaný sa vo vzťahu k nej dopustil porušenia viacerých ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj Občianskeho zákonníka, spočívajúcich v absentujúcich obligatórnych náležitostiach, ako aj stanovenie úrokov v takej výške, ktorá 4-násobne prevyšovala priemerné úrokové sadzby, pričom súd v pôvodnom konaní konštatoval, že išlo o úžernícke úroky. Žalovaný odmietal dobrovoľne jej vydať bezdôvodné obohatenie, a preto musela iniciovať súdne konanie, v rámci ktorého bola úspešná. Vo vzťahu k otázke primeranosti výšky finančného zadosťučinenia poukázala na právne závery vyplývajúce z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4CoCsp/5/2021-151 zo dňa 25.08.2021 a tiež rozhodnutia sp. zn. 3CoCsp/15/2023-219 zo dňa 28.03.2024, ktoré odkazuje aj na rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 09.02.2022, č. k. 10Csp/80/2020-156 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.07.2023, č. k. 16CoCsp/22/2022, ktorým bolo priznané zadosťučinenie vo výške 20 % bezdôvodného obohatenia dodávateľa, rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 26.11.2020, č. k. 16Csp/79/2020-147 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.06.2021, č. k. 3CoCsp/5/2021-208, ktorým bolo spotrebiteľovi priznané zadosťučinenie v rozsahu 25 % z bezdôvodného obohatenia, rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 01.06.2022, č. k. 6Csp/23/2020-117 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.09.2023, sp. zn. 6CoCsp/23/2022 priznávajúci primerané finančné zadosťučinenie vo výške 25 % zo sumy bezdôvodného obohatenia, rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 13.09.2018, č. k. 27C/30/2017-89 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.02.2020, sp. zn. 3Co/28/2019, ktorým bolo spotrebiteľovi priznané finančné zadosťučinenie v rozsahu 28 % z výšky bezdôvodného obohatenia. Konštatovala, že ňou uplatnená a prvoinštančným súdom priznaná suma vo výške 290,66 eura je vzhľadom na vyššie uvedené a porušenia práv spotrebiteľa a povinností veriteľa zo strany žalovaného, podľa jej názoru v celom rozsahu primeraná, a to vzhľadom na sumu, o ktorú sa žalovaný na úkor žalobcu obohatil, povahu a rozsah porušenia práv spotrebiteľa, ktorých sa žalovaný dopustil, dĺžku trvania týchto porušení.

Vo vzťahu k ďalším námietkam a tvrdeniam žalovaného v podanom odvolaní odkázala na svoje predchádzajúce podania a vyjadrenia, nakoľko argumentácia žalovaného v podanom odvolaní je v mnohom obdobná s jeho argumentáciou v jeho vyjadreniach, ku ktorým sa už komplexne vyjadrila v konaní na prvom stupni a odvolanie žalovaného je vzhľadom na skutočnosti uvádzané vyššie v celom rozsahu nedôvodné.

6. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. V preskúmvanej veci sa súd prvej inštancie riadne zaoberal posúdením opodstatnenosti podanej žaloby, ktorou sa žalobkyňa ako spotrebiteľka domáha zaplata prmeraného finančného zadosťučinenia vo výške 290,66 eura. Z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku uplatnených žalobkyňou a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti podanej žalobe, súd prvej inštancie správne zameral svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyšli najavo a dospel k správnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správne právne závery. Súd prvej inštancie dôsledne vychádzal z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré celkom jednoznačne formuluje predpoklady pre vznik práva spotrebiteľa požadovať od dodávateľa poskytnutie prmeraného zadosťučinenia, pričom dospel k správne záveru, že všetky tieto predpoklady boli v preskúmvanej veci naplnené. Žalobkyňa totiž úspešne uplatnila proti žalovanému jej spotrebiteľský nárok v spore (úspešné uplatnenie porušenia práv a povinností ustanovených osobitnými predpismi na ochranu spotrebiteľa), keď rozsudkom Okresného súdu v Levice sp. zn. 6C/218/2015 zo dňa 5.12.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č.k. 5Co/145/2019-241 zo dňa 10.6.2020, bolo vyhovené jej žalobe a bol jej proti žalovanému priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške sumu 1.453,30 eura s príslušenstvom, nakoľko žalovaný sa v dôsledku porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľky na jej úkor v tomto rozsahu bezdôvodne obohatil. Z citovaných rozhodnutí súdov oboch stupňov jednoznačne vyplýva, že bolo konštatované závažné porušenie práv žalobkyne na ochranu spotrebiteľov zo strany žalovaného v dôsledku dojednania neplatných zmluvných podmienok v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa, dokonca konanie žalovaného v rozpore s dobrými mravmi, ktoré zapríčinili, že žalobkyňa bola na základe neplatnej zmluvy nútená uhradiť žalovanému sumu vysoko prevyšujúcu istinu spotrebiteľského úveru.

8. Prvoinštančný súd žalobkyňi zadosťučinenie priznal v ňou požadovanej výške 290,66 eura, ktorej prmeranosť dostatočne odôvodnil celkom jasnými okolnosťami prípadu. Je nepochybné, že žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil v sume vo výške 1.453,30 eura, nebol ochotný jej toto obohatenie vydať, a preto bola žalobkyňa nútená domáhať sa ochrany svojich práv na súde, vyhľadať pomoc advokáta, a hoci jej bola priznaná náhrada trov konania, táto jej bola priznaná až v rozsudku vo veci samej. Rovnako v tejto súvislosti správne vychádzal z toho, že žalobkyňou uplatnené finančné zadosťučinenie je prmerané v pomere k výške bezdôvodného obohatenia, ktorého vydania sa musela aktívne domáhať (290,66 eura vs. 1.453,30 eura) teda v pomere 20 % je prmerané, pričom suma 290,66 eura vzhľadom na okolnosti zodpovedá aj účelu daného inštitútu, pretože na jednej strane žalobkyňi ako spotrebiteľovi poskytuje satisfakciu a na strane druhej pôsobí aj odradzujúco na žalovaného; požadované zadosťučinenie je teda adekvátne skutočnostiam prejedávaného prípadu a splní základný účel, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobkyňi odradenie žalovaného od porušovania spotrebiteľských práv; a v neposlednom rade zodpovedá aj v zásade už ustálenej súdnej praxi všeobecných súdov, na ktorú odkazuje aj samotná žalobkyňa.

9. Nedôvodná je z hľadiska správnosti napadnutého rozsudku argumentácia žalovaného, ktorý v odvolaní opakovane zdôrazňuje potrebu individuálneho posúdenia splnenia predpokladov pre priznanie peňažného zadosťučinenia spotrebiteľovi, ako aj jeho výšky. Súd prvej inštancie totiž práve takto nárok uplatnený žalobou posudzoval, keď prihliadol na okolnosti prípadu, na povahu a závažnosť porušenia spotrebiteľských noriem žalovaným, následky porušenia týchto noriem na strane žalobkyne a všetky ďalšie skutočnosti s tým súvisiace. Nesprávnosť napadnutého rozhodnutia pritom nemôže byť spôsobená tým, že žalovaný sa so závermi prvoinštančného súdu nestotožnil.

10. Napokon, ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj odvolaciu námietku žalovaného, podľa ktorej je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Hoci je pravdou, že meritórna časť odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je rozsiahla a nerieši každý, čo i len najmenší detail, ktorý prvoinštančný súd zvažoval vo vzťahu k prmeranosti priznanej výšky peňažného zadosťučinenia, odvolací súd považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku za dostatočné. Prvoinštančný súd totiž síce stručne, avšak jasne a zrozumiteľne vysvetlil, na základe akých okolností považoval uplatnenú sumu zadosťučinenia za prmeranú, pričom

odvolací súd sa s jeho závermi stotožnil, keď ich považuje za správne, a to aj s prihliadnutím na okolnosti uvedené vyššie. Za tohto stavu, keď z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplývajú odpovede na základné otázky významné pre rozhodnutie v spore, teda na otázku, na základe čoho dospel súd prvej inštancie k záveru o vzniku nároku žalobkyne na priznanie peňažného zadost'učinenia s prečo považoval uplatnenú výšku za primeranú, odvolací súd nezistil v odôvodnení napadnutého rozsudku také závažné nedostatky, ktoré by mohli mať za následok porušenie práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie a mohli byť dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku.

11. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že žalovaným uplatňované odvolacie dôvody neboli podložené takými relevantnými argumentmi, ktoré by boli spôsobilé spochybníť správnosť záverov súdu prvej inštancie, ktorými bolo žalobe vyhovené. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého v odvolacom konaní úspešnej žalobkyne vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, a preto jej tento nárok priznal. O výške trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).